

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích**, se sídlem Sukova třída 1556, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2015, č. j. 22 A 115/2015 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 19. 11. 2015, č. j. 22 A 115/2015 – 17, odmítl žalobu proti usnesení žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. 52 A 79/2015 – 90. V odůvodnění Krajský soud v Ostravě shrnul, že „[ž]alobou doručenou soudu [...] se žalobce domáhá zrušení [...] usnesení žalovaného vydaného v soudním řízení správním. Napadeným usnesením byla odmítnuta žalobcova žaloba proti soudním rozhodnutím Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu vydaným v soudním řízení správním.“ Krajský soud v Ostravě vysvětlil, že „[r]ozhodnutí soudu vydané v soudním řízení správním, vedeném dle [...] s. ř. s., je výkonem soudnictví, nikoliv výkonem veřejné správy, ať již se jedná o rozhodnutí ve věci samé (meritorní rozhodnutí o žalobě), nebo o rozhodnutí procesní povahy, jímž je např. právě rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Možnosti obrany účastníka proti rozhodnutí soudu vydanému v soudním řízení správním, tj. zákonné podmínky pro podávání opravných prostředků, stanoví s. ř. s. a pravomoc krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví rozhodovat v takových věcech není ze shora uvedených důvodů dána.“

Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2015, č. j. 22 A 115/2015 – 17, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nejvyššímu správnímu soudu však nepředložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti ani nedoložil, že má vysokoškolské právnické vzdělání ve smyslu § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud proto usnesením ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 278/2015 – 11, vyzval stěžovatele, aby tento nedostatek podmínek řízení napravil. Na základě naposledy

uvedeného usnesení stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 1. 2016, č. j. 4 As 278/2015 – 26, stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků, zamítl jeho žádost o ustanovení zástupce a opětovně jej vyzval, aby ve lhůtě pěti dnů od doručení tohoto usnesení předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo aby prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Zdejší soud stěžovatele poučil, že kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pokud výzvě nevyhoví. Ve stanovené lhůtě stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu písemnost označenou jako „Námitka zmatečnosti usnesení č. j. 4 As 278/2015 – 26 ze dne 6. ledna 2016“. V ní uvedl, že Nejvyšší správní soud vydal předmětné usnesení v tajném jednání, nerozhodoval o něm zákonný, ale vyloučený soudce a přísedící, žalovaný neměl způsobilost být účastníkem řízení ani procesní způsobilost, přičemž nebyl řádně zastoupen a usnesení bylo dosaženo zneužitím pravomoci a překrucováním práva a zákonů České republiky. Předmětné usnesení podle stěžovatele nepatří do rozhodovací pravomoci tříčlenného senátu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel dovodil, že usnesením ze dne 6. 1. 2016, č. j. 4 As 278/2015 – 26, bylo zasaženo do jeho práv podle čl. 17 odst. 3, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž dodal, že jedná na základě čl. 23 listiny.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 4 As 278/2015 – 26, odporuje právnímu řádu. Předně je nutné konstatovat, že podle § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Jednání nařizuje pouze ve výjimečných případech, které však v řízení nenastaly. Nadto, usnesení, kterým Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků, zamítl jeho žádost o ustanovení zástupce a vyzval jej k předložení plné moci, nebo dokladu o vysokoškolském právnickém vzdělání, má toliko procesní povahu, přičemž jeho účelem je rozhodnout o žádostech stěžovatele a pomoci mu odstranit nedostatky podmínek řízení. Vydání takového usnesení by nepředcházelo veřejné ústní jednání ani v případě, kdyby řízení o kasační stížnosti nebylo ovládáno speciální právní úpravou, ale obecnými ustanoveními o řízení podle § 32 a n. s. ř. s., neboť i v takovém případě by bylo nutné nařídít jednání toliko k projednání věci samé, nikoliv procesního usnesení. Se stěžovatelem nelze souhlasit, že předmětné usnesení bylo vydáno „tajně“, a to už proto, že mu bylo řádně doručeno a že na něj písemně reagoval. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 – 82, konstatoval, že samotná žádost účastníka řízení o kasační stížnosti není důvodem, pro který by Nejvyšší správní soud musel bez dalšího nařídít jednání. Stěžovatel nikterak nekonkretizoval, proč se domnívá, že ve věci nerozhodoval zákonný soudce, přičemž soudu nejsou známy žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly závěru, že věc sp. zn. 4 As 278/2015 nebyla přidělena v souladu s rozvrhem práce. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že o usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 4 As 278/2015 – 26, rozhodli vyloučení soudci. Soudci čtvrtého senátu v průběhu řízení nezjistili skutečnosti, které by mohly zpochybnit jejich podjatost ve smyslu § 8 odst. 3 s. ř. s. Ostatně, takové skutečnosti neuvedl ani stěžovatel, ačkoliv jej soud výslovně poučil, že tak může učinit. Stěžovatel nepřednesl žádnou argumentaci, která by vysvětlovala, proč se domnívá, že vydání usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 4 As 278/2015 – 26, nepatřilo do pravomoci tříčlenného senátu. Nejvyšší správní soud přitom postupoval v souladu s třetí větou § 36 odst. 3 s. ř. s. Stěžovateli nelze přisvědčit, že žalovaný nemá

pokračování

způsobilost být účastníkem řízení ani procesní způsobilost, přičemž není řádně zastoupen. Účastenství soudu v soudním řízení správním předpokládá § 33 odst. 7 s. ř. s., přičemž za soud v takovém případě jedná předseda senátu, jehož se věc týká. Subjektivní přesvědčení stěžovatele, že jedná na základě čl. 23 Listiny základních práv a svobod v žádném případě nezakládá povinnost soudů tolerovat veškeré nedostatky jeho podání a přehlížet chybějící podmínky jím zahájených řízení.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel, navzdory řádnému poučení, nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, respektive neprokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, dospěl zdejší soud k závěru, že nesplnil povinnost stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *„[s]těžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie“*. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[p]okud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla k výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 - 19, www.nssoud.cz).

Nedostatek zastoupení stěžovatele brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který nebyl přes výzvu soudu odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2015, č. j. 22 A 115/2015 - 17, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu